

Jeanne d'Arc in modern sprookje dat slecht afloopt

THEATER

Jeanne d'Arc door Huis aan de Amstel. Tekst: Peter de Graef. Regie: Liesbeth Coltof. In De Krakeling te Amsterdam. Aldaar t/m 3 december. Tournee t/m 15 januari.

Zolang ik niets doe, doe ik ook niets verkeerd, denkt koning Charles VII op het moment dat Jeanne d'Arc door de Engelsen gevangen wordt genomen. Over een laffe koning en een meisje dat een blind vertrouwen heeft in haar goddelijke opdracht, gaat de nieuwe voorstelling van jeugdtheatervoorziening Huis aan de Amstel, de groep die altijd hoog inzet bij de keuze van de te spelen stukken.

Voor theaterbezoekers van acht jaar en ouder schreef Peter de Graef, die onlangs nog met *Omdat* in het Theaterfestival stond, *Jeanne d'Arc*. De Graef leverde een stuk af waarvan het thema - de noodzaak vertrouwen te hebben in eigen kunnen, gecombineerd met een zoektocht naar 'het wezen der dingen' - niet bepaald op kinderen lijkt afgestemd. In de regie van Liesbeth Coltof blijkt desalniettemin dat *Jeanne d'Arc* een bonte parade van historische figuren is die op prikkelende wijze tot de verbeelding spreekt.

In een hoog tempo speelt het ensemble De Graefs beeldrijke tekst. En op de momenten dat er een sprong in de tijd wordt gemaakt, of even iets uit de doeken moet worden gedaan, neemt een verteller, een engel, op prachtig milde wijze gespeeld door Juul Vrijdag, het woord.

Op die wijze ontrolt zich de geschiedenis van een meisje dat naar knoien stinkt totdat ze God hoort

praten in haar hoofd. De Almachtige draagt haar op Frankrijk van de Engelsen te bevrijden en kroonprins Charles VII te laten kronen in Reims, de belegerde stad waar Franse koningen gekroond worden.

Gedreven gaat Jeanne op pad; ze overtuigt kroonprins Charles ervan zijn lot in haar handen te leggen. Met Jeanne aan het hoofd weet het getrimme Franse leger de broodnodige overwinningen op de Engelsen te boeken. Totdat de clerici zich tegen haar keren; Franse bisschoppen zijn haar gaan zien als een werktuig van de duivel en wanneer de Engelsen haar te pakken krijgen, wordt Jeanne veroordeeld wegens ketterij.

Mede door de uitbundige kostuums van Trytsje Balkum, die met haar ontwerpen de status van de personages onderstreept zonder er karikaturen van te maken, oogt *Jeanne d'Arc* als een hedendaags sprookje, een sprookje dat voor de verandering niet goed afloopt.

Om die reden waarschijnlijk doorspekte Coltof de voorstelling met een aantal idempauzes; de acteurs halen dan hun saxofoon tevoorschijn om op gedragen wijze een moppie te spelen. Dat geeft de voorstelling een swing, een lichtheid die het zwangere verhaal zo nu en dan goed kan gebruiken.

Want nadat Jeanne, door Debbie Korper zorgvuldig tussen-naief, en monomaan neergezet, de tribune op was gelopen om boven op de brandstapel te worden verbrand, zal menig toeschouwer zich erover hebben verheugd een stuk ouder dan acht jaar te zijn.